

- 6) Czy w przypadku stwierdzenia przez sąd krajowy nadużycia przy zawieraniu kolejnych umów o świadczenie usług w SERMAS z osobą o statucie podstawowym w sektorze publicznym w celu tymczasowego obsadzenia stanowiska, służącego zaspokojeniu stałych i strukturalnych potrzeb świadczenia usług wykonywanych przez stały personel statutowy, w sytuacji, gdy w wewnętrznym porządku prawnym nie istnieje żaden skuteczny środek karania za tego rodzaju nadużycia i usuwania skutków naruszeń przepisów prawa wspólnotowego, klauzula 5 porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy 1999/70/WE powinna być interpretowana w ten sposób, że zobowiązuje sąd krajowy do powzięcia skutecznych i odstraszających środków, które zapewnią effet utile (skuteczność) porozumienia ramowego, a co za tym idzie, do karania za takie nadużycia i usuwania konsekwencji naruszeń wspomnianego przepisu dyrektywy europejskiej, pozostawiając bez zastosowania przepis krajowy, który by to uniemożliwiał?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej i jak wskazuje Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w pkt 41 swojego wyroku z dnia 14 września 2016 r. w sprawach połączonych C-184/15 i C-197/15 ⁽²⁾:

Czy zgodne z celami dyrektywy 1999/70/WE, jako środek mający na celu zapobieganie nadużyciom i karania za nie w kolejnych tymczasowych stosunkach pracy oraz usuwanie skutków naruszeń prawa Unii, byłoby przekształcenie tymczasowego stosunku statutowego zawartego w celu tymczasowego obsadzenia stanowiska/wykonania prac doraźnych/zastępstwa w stały stosunek statutowy, niezależnie od tego, czy byłoby to uznanie za stałego pracownika publicznego, czy też za pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony, przy zachowaniu tej samej stabilności zatrudnienia, co u porównywalnych stałych pracowników statutowych?

- 7) W przypadku nadużyć przy zawieraniu kolejnych tymczasowych stosunków pracy, przekształcenie tymczasowego stosunku statutowego w celu obsadzenia stanowiska w stosunek pracy na czas nieokreślony lub stały można uznać za zgodne z założeniami dyrektywy 1999/70/WE i jej porozumieniem ramowym wyłącznie wtedy, gdy tymczasowy pracownik statutowy, który padł ofiarą nadużyć ma takie same i identyczne warunki zatrudnienia, co stały personel statutowy (w zakresie ochrony społecznej, awansów zawodowych, obsadzania stanowisk, kształcenia zawodowego, urlopów okolicznościowych, statusu administracyjnego, licencji i zezwoleń, prawa do emerytury oraz ustania zatrudnienia, jak również uczestnictwa w konkursach organizowanych w celu obsadzenia wolnych stanowisk i awansu zawodowego), zgodnie z zasadami trwałości i nieusuwalności, ze wszystkimi prawami i obowiązkami związanymi z systemem ochrony równości w porównaniu ze stałymi informatykami statutowymi?
- 8) Czy prawo wspólnotowe zobowiązuje do zmiany prawomocnych wyroków sądowych/aktów administracyjnych w opisanych okolicznościach, gdy spełnione są cztery warunki wymagane w sprawie Kühne & Heitz NV (C-453/00 z dnia 13 stycznia 2004 r.) ⁽³⁾: 1) W hiszpańskim prawie krajowym administracja publiczna i sądy posiadają] uprawnienie do ponownego rozpatrzenia decyzji, ale nałożone ograniczenia sprawiają, że osiągnięcie tego staje się bardzo trudne lub niemożliwe; 2) Sporne decyzje stały się ostateczne w następstwie wyroku sądu krajowego orzekającego w ostatniej/jedyniej instancji; 3) Wyrok taki został oparty wykładnię prawa wspólnotowego niezgodną z orzecznictwem Trybunału i przyjętą bez przedłożenia Trybunałowi wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym; i 4) Zainteresowany zwrócił się do organu administracyjnego niezwłocznie po uzyskaniu informacji o tym orzeczeniu?
- 9) Czy sędziowie krajowi jako sędziowie europejscy, którzy powinni zapewniać pełną skuteczność prawa Unii w państwach członkowskich, mogą i powinni egzekwować oraz nakładać kary na wewnętrzną administrację publiczną państw członkowskich, aby – w ramach swoich kompetencji – podejmowały one właściwe działania w celu usunięcia przepisów wewnętrznych niezgodnych z prawem Unii w ogólności i z dyrektywą 1999/70/WE oraz załączonym do niej jej porozumieniem ramowym w szczególności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 17, s. 43 –wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 368)

⁽²⁾ Wyrok z dnia 14 września 2016 r. Martínez Andrés i Castrejana López (C-184/15 y C-197/15, EU:C:2016:680)

⁽³⁾ Wyrok z dnia 13 stycznia 2004 r. Kühne & Heitz (C-453/00, EU:C:2004:17).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) / Administración General del Estado

(Sprawa C-105/18)

(2018/C 161/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotycząca ochrony środowiska zasada „zanieczyszczający płaci”, zawarta w art. 191 ust. 2 TFUE i w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października, który ustanawia zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, a także odpowiednie gospodarcze wyważenie użycia wody, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wprowadzeniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii, takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony wód publicznych, a sposób jej naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód na wodach publicznych i jest skoncentrowany wyłącznie na zdolności wytwórców do generowania dochodów?
- 2) Czy zgodna z zasadą niedyskryminacji przedsiębiorców wyrażoną w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE ⁽²⁾ z dnia 13 lipca dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej jest opłata taka jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania opłata za korzystanie z wód, której podlegają wyłącznie wytwórcy energii hydroelektrycznej w dorzeczach międzyregionalnych, a nie podlegają jej producenci posiadający koncesje w dorzeczach wewnątrzregionalnych, oraz której podlegają wytwórcy stosujący technologię hydroenergetyczną, a nie podlegają jej producenci energii wykorzystujący inne technologie?
- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczach międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Energía de Galicia (Engasa) S.A. / Administración General del
Estado**

(Sprawa C-106/18)

(2018/C 161/29)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Energía de Galicia (Engasa) S.A.

Strona pozwana: Administración General del Estado